

Oláh Péter

Bioboltban keresik a kólát

I.

Negyven évig nem tűnt fel senkinek, hogy rajtunk ülnek. Azt sem zavarta őket, hogy mekkora helyet foglalunk. Miattunk kicsi a raktár. Nem panaszkodtak, nem léteztünk számukra. Sejtettük, hogy csak kényszerből tartanak. Egyikünknek rögök keletkeztek a szervezetében, annyira biztos volt benne, hogy azért vagyunk itt, mert üzemanyagok vagyunk. De nem láttam itt robotokat, csak embereket. Szerinte persze rosszul látom, mert ezek gépek, Figyeljek most már kicsit jobban, ebből a másságomból még bajom lehet.

Más voltam neki, mint a többiek, ők bólogattak neki, de én nem vettem be neki ezt a baromságot. Ha robotok lennének, akkor már rég felbontottak volna minket, és nem kellene ezen a földián keresztül homályosan látnunk. Már csak azért sincs igaza, mert negyven évig, bármennyien is lehetünk itt, akkor is már rég fel kellett volna bontaniuk. Nem akarom megbántani, mert magamnak sem akarok kellemetlenséget. Ha felhúszom és felrobban, azzal én is szívok, és az én üvegfalamra is rátapad. Nem akarok belegondolni, hogy arra kelek fel, hogy bámul azokkal a rögszemeivel, és elnyomja a gondolataimat. Nem sok van hátra, nem kell hozzá még negyven év, és kiszabaduljunk. A papucsok is megmondták, pedig ők tényleg nem szoktak hazudni, mert attól elnyúlnának a padlón.

A papucsok egyébként nagyon jó beszédpartnerek, csak úgy tesznek, mint akiknek mindig van valami rágcsálnivaló a szájukban, és ezért nem mindig lehet kitalálni, mire gondolnak pontosan. Nem mindig szoktam visszakérdezni, csak ha fontos. Egyik beszélgetésünkénél fontos volt, vissza is kérdeztem, hogy mit akarnak ezzel, hogy nincs kiszállás, mégis mit értenek ezalatt. A lyukak, amik a testükön voltak, olyanoknak tűntek, mint egy nagy szemnek a negyedei. Úgy pislogott rám, mint aki pontosan tudja, hogy egy hülyével beszélget, ezért csak jól megrágták a szavaikat, és előlről kezdték.

Kérlek szépen, azt értjük ezalatt, hogy nem tudsz kiszállni. Nem teheted meg azt, hogy elsétálsz. Nem magyarázhatod el az embereknek, hogy eddig és ne tovább, hogy köszönöd szépen, de neked elég volt, ideje elsétálni egy másik boltba papucsnak. Akarjuk mondani árufeltöltőnek. Nem értenék meg, hogy nem akarunk belefásulni a hétköznapiakba, egy helyen dolgozni, amíg el nem szakadunk, mert csak még jobban ránk helyeznék a testsúlyukat, és így tiltakoznának a felvetett gondolatra. Ki van zárva, hümmögnék. Nincs kiszállás, itt fogtok elszakadni, megvetünk titeket, szóval nem lehet átsétálni másik boltba, ha elszakadtok, talán, de akkor is itt fogtok porosodni a polcon, mert jó lesztek még valamire. Mondanak, és hiába vennénk elő a legélesebb fogainkat, akkor is csak szurkálást éreznének a talpukon. Ez a mi nagy szívfájdalmunk, nem vagyunk erősek. Legalább ti azok vagytok, ti ki tudjátok marni őket, belülről, és még elgurulni is eltudtok. Nem is sejtitek, mekkora mázli ez.

Egy-két buborék feljött a kupakomig, mert bezsongtam attól, hogy elmehetek innen, hogy annyi év után itt hagyhatom ezt a raktárt. Hinni akartam nekik, és vártam az alkalmat, hogy mikor fog bebizonyosodni, hogy képes vagyok rá. Máshogy bugyborékol az óra a falon, és nem éreztem savas ízt, nem köhögtem a portól, mert nem kell még negyven év, és kiszabadulok.

Hova is rakhattuk, azt a karton kólát. Dénes. Ne mondd, hogy nem is vettünk. Nem emlékszel, hogy direkt azért kisebb a raktár, mert az is itt van, és mindezt azért, hogyha majd egyszer bejön egy nem normális, aki nem látta a feliratot az ajtó felett, biobolt, és követeli a kólát, adjunk neki. Tudom, hogy jó régi lehet az már, de akkor is kéne, várj, állj csak fel, hát min ülsz te.

Kiszakította a földiát, és nem akartam vitába szállni vele, és nem is akartam kérni, hogy ne

ilyen durván, mert negyven év után történhet valami visszafordíthatatlan sérülés is, de úgyse lett volna érdemes bármit is mondani neki, mert látszott a mozdulataiból, siet. Nem törtem el, amikor eldőlttem a padlón. Vettem a lapot, vettem egy-két buborékot, és elgurultam, majd a vevővel együtt elhagytam a boltot.

2.

Bugyesz, kis buta buborékom, hát mit emelsz fel az üveg szájáig. Még, hogy papucsokkal beszélgettünk, komolyan mondom, néha elképedek, mennyire máshogy emlékszel, de szerencsére itt vagyok neked, van, aki beszél hozzád, amikor csend van. Merd azt mondani, hogy kevesebb lennél nélkülem, na ugye, te is látod, hogy kiegészítjük egymást, mert csak én vagyok a te jobbik hangod, ugye, tudod, hogy mindig igazam van, ezért is fogadd el, hogy nem voltak ott papucsok, mert hogy is lehetek volna, amikor nem a raktárban voltak, és nem szokták levenni a lábukról, még ilyet, hogy mi beszélgettünk velük, ne már, ne legyél ennyire buta buborék, Bugyesz.

Már csak azért sem beszélgethettünk a papucsokkal, mert összevesztünk a mandulatejekkel. Bugyesz, nem mondhatod komolyan, hogy téged nem húzott fel az, ahogy kérkedtek azzal, hogy ők annyira kellendők, csinosak, és olyan szép a szemöldökük, hogy nem bírnak magukkal az emberek, és nem tudnak megmaradni a raktárban, mert viszik őket, és körbeússzák a földet, annyira kelendők, majd folytatták azzal, hogy nem is értik, miért beszélgetnek egy karton kólával, ami negyven éve itt van a padlón, mert ha belegondolnak, annyira megalázónak tartják, hogy azt nem lehet elviselni, még ebben a poshadt raktárban sem. Ne mondd azt, Bugyesz, hogy te nem pattantál szét az idegtől.

Szép pattantam, fel-le lifteznek a buborékok, és kitörtem volna, ha nem állítasz le, ha nem mondd azt, hogy el fogunk menni innen, hogy ez az átok már nem sokáig érvényes, és akkor tudtam megnyugodni, és onnantól kezdve próbáltam bemutatni a mandulatejeknek, de azok akkor már nem fordították oda a csinos testüket, mert nem akartak több megaláztatást maguknak. Azért ezt köszönöm Bugyesz, hogy nem hagytál felrobbanni, még akkor is, ha úgy gondoltam, hogy innen úgy tudnánk kijutni, ha mi ketten felrobbanunk, és áttörjük azt a fehér részt, ami fölöttünk van, és a levegőben szétválnunk, és alaposan szemügyre vesszük, hogy milyen ez a világ.

Azt hittem, hogy csak félrebeszél ez a Dénes, az is annyi hülyeségről tudott beszélni, és a szemüvegét is fordítva hordta, pedig azt még a kartonok is elmagyarázták neki, hogy nem úgy kell, illetve azt is, hogy az újján kötelezőek a vágásnyomok, ha ebben a raktárosi pozícióban kíván dolgozni. Mégis ott álltam, és nem tudtam elhinni, hogy most jött valaki, és kólát kért egy bioboltban, és azt végképp nem tudtam megérteni, nem jutott el a buborékomnak a belső halmazállapotáig, hogy miért tartanak minket egyetlen vevő kedvéért, aki maximum negyven évente egyszer betéved ide, és kólát kér. Rugóztam ezen, fel-le szaladtam, hogy megértsem, de nem jutottam többre, csak arra, hogy ezek a bolti eladók, ahogy ebben a karton is megerősített, nagyon furák.

Tévedsz abban Bugyesz, amikor azt mondd, hogy csakúgy kaptál a lehetőségen, és elgurultál, mert ezt mindketten tudjuk, hogy nem így volt, mert ne felejtsd el, hogy én pattogtam ide-oda az üvegben, hogy el tudjunk indulni, és nagyon kérlek ne hagyd ki a történetből, mert akár mennyire is nem akarsz, attól még a füledben vagyok, és beszélek hozzád, kiegészítelek, ahogy azt egy másik énnek kell.

Azt sem mondhatod, Bugyesz, hogy azért gurultunk el, mert belefásultunk, hogy itt vagyunk ebben a raktárban, nem mondhatod, mert te is tudod, hogy mandulatejek akartunk lenni, és meg akartuk nézni mi is, Bugyesz, mi is csak világjáró üvegek szerettünk volna lenni.

3.

Nem zavart a homok. Elviselhetőnek találtam, még jól is esett, hogy csikiz valaki, hogy negyven év után tudok nevetni. Még attól sem félttem, hogy autó elé gurulok, és összetörök, már

észre sem venném a halált. Nem hatna meg a dolog, és még azon sem aggódnék, hogy belém taposnak, és rám tapad a vérük. Nekem olyan mindegy lenne.

Elfáradtam ennyi gurulástól. Mázli, hogy erős szél fújt, még egy szórólap is rám tapadt. Még jobban nem tűntem fel senkinek. Tetszett a lap is, mert egy előadásról tudtam meg hasznos információkat. Elképzeltem, ahogy játszanak a színészek, szinte érzem az illatukat, annyira közel vannak, úgy, mint mikor mesélte a grapefruitmag csepp, hogy az mennyire jó, hogy egy színházi előadást megnézni mennyire jó, főleg közelről nézni, és én ott érzem magam ettől a szórólaptól a legelső sorban, és látom, és nyugodtan ülök, mert nem vihet ki egyik biztonsági őr sem, mert elrejt a szórólap.

Egyedül a hangja idegesített, mert neki meg kellett szólalnia, azzal a metszően éles hangjával, olyannal, amilyenek egy kartonnak van. Bizonygatnia kellett, hogy ez nem így van, mert ő volt már színházban, és nem tudsz, annyira közel ülni, hogy érezd a levegőjüket, hogy elszívod előlük. Nem adtam neki választ, mert nem érdemes felhúzni sem magam rajta, nem éri meg azokat a buborékképző savakat sem. Úgy hagytam, és próbáltam lerázni magamról, ami az egyik utcasarkon sikerült is.

Nem tudtam, hogy ilyen magasak vannak az emberek. Honnan is tudhatnám, hiszen eddig csak rajtam ültek. Nem mondom, hogy nem féltém egy-két lábtól. Kissé veszélyesnek láttam a helyzetemet, mert féltém, hogy valaki lehajol és elkap. Hiába tettem volna meg azért mindent, hogy ne így legyen. Az olvasztótégely végül is minden utcasarkon ott van. Nem is voltam képes meglepődni azon, hogy megrúgnak, még örültem is, hogy nem kell nagyobb energiát befektetnem a mozgásba. Egyedül a lejtő zavart, mert egyre nagyobb tempóban kezdtem el lefelé gurulni. Rettegtem attól, hogy nekicsapódom egy házfalnak, és majd jönnek a macskák, hogy megnyaljanak, és eljönnek a kutyák, hogy rám hugyozzanak, és még a patkányok is eljönnek, hogy ellopják a csillogó szilánkjaimat, mert azt hiszik drágakő.

Nem láttam semmit, annyira gurultam, mintha sok kis csillag szúrná a buborékjaimat, amitől nem láttam, hogy hol vagyok. Nem gondoltam semmire, és tényleg nem érdekelt, hogy meghalok, mert negyven év után úgy voltam vele, mint a betegséggel, hogy megromlok majd egyszer, nem lehetek egészséges mindig, de azután is lesz valami, ha más nem, egy kis részem a térkőbe simul, és egyszer jön majd valaki, aki a kezébe vesz, megállapítja, hogy ez üveg, magával visz, és összerak újra. Hiszek ebben, mert még az örömük kedvéért sem lehet igazuk a teafaolajoknak, mert ezt még ők sem állíthatják, hogy a halál után gumimacik ugrálnak előtted, és nem történik más, és azt is elfelejtetted, hogy ezeket a szavakat kimondtad.

Észrevettem, hogy ami előttem van az egy láb lehet, és hirtelen összeszorult, és kezdett elpárologni az üvegből a szervezetem. Lehajolt, és nem volt visszatetsző arca. Elegánsan öltözött figura volt, aki a kezébe vett, és elindult az egyenes dobozszerű épületbe. Ameddig nem ült le, és nem szálltunk fel, és nem láttam az ablakban a felhőket, addig nem akartam elhinni, hogy repülünk, és azt sem, hogy tényleg repülhetek, mert egészen mostanáig nem gondoltam igaznak, amit a filmtabletták mondtak, hogy utazunk mi is, mert valahogyan ide kerültünk ebbe a raktárba, és ekkor értettem meg, hogy teljes mértékben igaza van, mert repülök, istenem, az üveges kóla, repül.

4.

Nem szeretjük az embereket. Emiatt nem is fogunk elmenni színházba, és nem képzeljük magunk elé őket, és ha egy szórólap a szél miatt ránk tapad, akkor sem akarunk megnézni egy előadást, és az illatukat, még az első sorban sem kívánjuk az orrunkba. Bugyesz, már megint összevissza emeled fel, az üveg szájáig, és tudom, hogy azt akarod, hogy ez a sok hülyeség kitörjön, de még jó, hogy itt vagyok, hogy nem adtam fel azt, hogy elmondjam neked hogyan is vannak a dolgok, mert azért valld be, semmi vagyok nélküled.

A bolt elhagyása után tényleg rábízunk magunkat a szélre, ebben teljesen igazad van. Egyedül azt nem tudom hova rakni, hogy hogyan tudod elfelejteni azt a szőrös vadállatot, aki kergetett

minket, és elhiszem, hogy ez neked nem nagy dolog, de azért beszélj már az én nevemben is, és mondd el, hogy követett minket egy fehér macska, és nem tudtuk lerázni.

Komolyan Bugyesz, sokszor azt kell hinnem, hogy nem úgy érzel, mint én, és ez nagy baj, nagyon nagy probléma, mert már abban is kétségeim vannak, hogy fogsz majd szeretni, hogy például engem szeretsz-e, de ne is menjünk bele, mert attól is fel-le járok majd az üvegben, és nem lesz az jó. Nem hiányzik, hogy elhasználdjanak a részecskéim a belső buborék halmazállapotomban, nem akarok még ennyire fiatalon tönkre menni.

Követett minket, érted, Bugyesz? Követett, és nem is ez volt az érdekes, ez még így önmagában nem érdekelt, mert úgy is gyorsabbak gurultunk volna, az viszont jobban idegesített, hogy olyan volt, mintha alattunk lenne, mintha nem is a hátunk mögött követne, futna utánunk, hanem alattunk, és mondhatod erre, hogy hát az a bicikli sáv fehér csíkja, de ne legyél ostoba Bugyesz, mert elválok, és kipukkanok ebből az üvegből, mert ennyire infantilis nem vagyok, mert az tényleg egy macska volt, és üldözött minket.

Annyira üldözött, hogy amiről te úgy beszélsz, hogy csillagokat láttunk, és miegyéb, az valójában azért történt úgy, mert a szájába vett minket alulról, és már nem a szélnek voltunk kiszolgáltatva, hanem neki, mert a fogai közt voltunk, és ő szaladt, és még a lemenő napnál is gyorsabban fordult be a sarkon, hogy aztán kiköpjön minket egy repülőtéren.

A repülőtéren nem tévedtél Bugyesz, azt nagyon jól láttad, viszont nem tudom, hogy honnan jött neked ez az emberes dolog, hogy felvett minket egy kéz, és leült az egyik ülésre. Ne viccelj már, hát azért lehetnél igényesebb, mert minket csakúgy nem foghat meg egy kéz, mi azért ennél többek vagyunk, ezt te is tudhatnád Bugyesz, annyira sokszor magyarázom neked, nem hiszem el, hogy megint erről kell beszéljek neked.

Nem emberi kéz fogott meg minket, hanem begurultunk a csomagok közé, mert a macska picivel messzebb kiköpött minket, és így tudtunk felszállni mi is a repülővel együtt. Azt tényleg nem értem Bugyesz, hogy te honnan láthattad a felhőket, mikor a sötétben ültünk, és nagyon is emlékszem, hogy így volt, mert azon gondolkodtam, vajon azért gomolyog ennyire ebben a térben a sötétség, mert a felhők között vagyunk, és hiába vagyunk egy dobozban, akkor is felhőket gyárt le az ég, ebben a kis helységben is, illetve igazat kellett adnom a filmtablettáknak, mert tényleg ilyen érzés lehet a halál.